פערלאַג די: „יודישע ביהנע״.

די רעפּעטיציע

קאמעדיע אין צוויי אקטען

פון אברהם רייזען.

פרייז 6 קאָפּ.

ווארשא—תרס״ז

ДИ РЕПЕТИЦІЯ

Комедія А Рейзина

די פערזאָנען:

באָרים: אַ יונגער בחור פֿון 25 יאָהר, אַ הויכער ברונעט, אַ פּריקאַשציק.

בערטע: אַ מיידעל פֿון 22 יאָהר, אַ שניידערין.

שׂרה: אַ שטיב-מיידעל.

זעלצער: אַ פּריקאַשציק, באָריסעס אַ קאָליעגיע.

די סצענע קומט פֿאָר אין ווארשא, אין די לעצטע יאָהרען.

ערשטער אַקט

די סצענע שטעלט פאָר אַ קליין־ציבטיג־צימער. ביי איין וואנד שטעהט אַ בעט, איבער געצויגען מיט אַ ווייס־לייילאַך; ביי דער וואנד, צום פענסטער, וואָס געהט אַרויס צו דער גאַס, שטעהט אַ קליין טישעל, מיט צוויי שטוהלען. אויפ'ן פענסטער שטעהען צוויי ריינע אויסגעווישטע גלעזער, אין איין גלאָז ליעגט אַ טהיי־לעפעלע, עס ליעגט אַ האַלב לעבעלע ווייס ברויט, אַ האַלבע זעמעל און א ביכעל פערגאַסען מיט טינט. איף דער וואַנד הענגט עפּעס איין איליוסטראַציאָן פון „ניוואַ", וואָס שטעלט פאָר, ווי אַ יונג מיידעל קלויבט בלומען אין פעלד, און אַ קליין פאָטאָגראַפיש בילד פון א יונג־מיידעל, געפּאַסט אין אַ הילצערנעם רעמעל.

באָרים. (ליופט אַריין, אײלענדיג און ציטראָגען, וואַרפט אַראָב דעם הוט אויף דר'ערד און דאָס שטעקעל לעגט ער אַוועק אויפ'ן טיש, פּלוצי פערהאַפּט ער זיך און הייבט אויף זעם הוט פון דר ערד און לעגט עס אויפ'ן בעט. און דאָס שטעקעל נעמט ער צו פון טיש און שטעלט אַוועק אין ווינקעל צימער. ער לאָזט זיך געהן הין און צוריק איבער'ן צימער און רעדט פאַר זיך:) שוין נאָך צעהן. זי האָט שוין געדאַרפט קומען (ער שטעלט זיך אָב און קוקט צום פענסטער.) אויף דער משוגענער אַ קשיא, זי קען אַ מאָל קומען צוועלף. זי רויבט מיר מיין רוה, קראַנק וועל איך פון איהר ווערען. (ער קרעכצט) פרעג וואָס האָב איך אין איהר אַזוינס דער זעהען? אַ מיידעל, ווי אלע, נאָר עס ציהט מיך עפּעס אַזוי צו איהר, אַז וואָלט איך דאַכט זיך דער שטיקט זי

אין מיינע אָרעמס! (ער שפּרייט אויס די הענד, ווי ער וויל עמיצען אַרומנעמען) אויגען האָט זי שיינע!... שוואַרצע... אַז זי הייבט זיי אויף אויף מיר, דאַכט זיך מיר, אַז איך ווער פערברענט... זי האָט מיך געפּאַקט!...
(פּאַוזע) שוין נאָך צעהן, זי וועט שוין ניט קומען, איהר פערדרעהט דאָך גיך דער מח: אַוודאי אין טהעאַטער מיט עמיצען אַוועק געלאָפען!... ווער עס נעהמט איהר אַ בילעט מיט יענעם נעהט זי! פאַר טהעאַטער וואָלט זי זיך געהאָנגען... חאפּט זי דער רוח, זאָל זי ניט קומען. אין צוויי טעג פערגעס איך זי!... (ער הערט זיך צו צו דער טהיר) שאַ, דאַכט זיך איהרע טריט... (ער עפענט נערוועז די טהיר און עס בעוויזט זי דאָס שטוב-מיידיל.)

דאָס שטוב-מיידעל: איהר דאַרפט עפּעס? איך געה אין געוועלב.

באָרים: יאָ, יאָ איך דאַרף! גוט וואָס איהר האָט מיך דער-מאָהנט! (נעמט אַרויס דאָס בייטעלע פון טאַש) איהר וועט מיר ברענגען... (ער פאַרט-אַכט זיך).

דאָס שטוב-מיידעל: (בייז) גיכער שוין! איך האָב קיין צייט ניט, די „בעל הבאָנדזיע" זאָגט אַזוי אויך, אַז איך אַרבעט פאַר אייך מעהר ווי פאַר איהר. אַי אַ באַלעבאָנדזיע!

באָרים: איהר וועט מיר ברענגען פון קאַנדיטעריי אַ פּאָר טשאַסטעס, אָבער פון די גוטע... נאַט אייך צעהן קאָפּיקעס.

דאָס שטוב-מיידעל: און מעהר גאָר נישט?

באָרים: ניין.

(דאָס שטוב-מיידעל לאָזט זיך צו דער טהיר:

באָרים: שרה, שרה!

דאָס שטוב-מיידעל: (קעהרט זיך אום) נו, רבונו של עולם, וואָס ווייטער?

באָרים: נאַ דיר אַ גילדען און קויף עטליכע זעמעל מיט וואורשט... צוקער האָב איך, טהעע דאַכט זיך אויך...

(דאָס שטוב-מיידעל געהט אַרויס.)

באָרים: (אַליין) טאָמער קומט זי פאָרט, די משוגענע, און איהר פערווילט זיך עסען... אפילו אַ שאָד דאָס געלד, עס וועט מיר מאָרגען אויף מיטאָג פעהלען... נאָר וואָס טהוט מען מיט איהר? זאָל זי ניט זאָגען, אַז איך בין אַ„קבצן״, ביי איהר איז אַ קבצן ערגער, ווי געשמדט... „ביזטו א קבצן, זאָגט זי, וויל איך מיט דיר קיין געשעפטען ניט האָבען״... (עס דערהערען זיך טריט, באָרים דערקענט איהרע טריט) זי געהט! זי געהט!

(עס עפענט זיך די טהיר און עס לויפט אַריין בערטע מיט אַ פריילִיך שיינענדיג פנים, אין אַ לייכטען זומער אַנצוג, מיט אַ זאָנטיק אין דער האַנד. פון איהרע בעוועגונגען בלאָזט אין צימער ווי אַ ווינד, זי דערלאַנגט באָריסען די האַנד, גיט איהם נאָכדעם לוסטיג אַ שטויס און זעצט זיך לאַכענדיג אַוועק).

בערטע: איהר ווייסט, באָרים, וואָס מען גיט מאָרגען אין טהעאַטער?

באָרים: (פאַר זיך: שוין ווייטער מיט איהר טעאַטער) וואָס?

בערטע: אַאידאַ! — מיין געליעבטעסטע אָפּעראַ. קרושעלניצקע שפיעלט אַ אידאַ מיט באַטעסטינען... איך געה מאָרגען נעפּרעמענאָ! אויף אַאידאַ ניט געהן — א פיינע זאַך! איהר וועט דאָך אויך געהן — געוויס!

באָרים: (פערלעגען): איך וועל זעהן... איך וועל געהן! אודאי געהן! ווי דען?

בערטע: ניט אַנדערש, ניט אַנדערש! איהר מוזט געהן! סיידען איהר ווילט זיך מיט מיר מעהר ניט זעהן...

(זי קוקט איהם לאַכענדיג אין די אויגען אַריין).

באָרים: בערטע! וואָס ווילסט דו?

בערטע: וואָס איז אייך, באָרים! חאַ-חאַ-חא! מיין געליעבטער!

באָרים: (נעמט זי אָן מיט ליעבשאַפט פאַר דער האַנד) א בילעט האָסט דו, מיין לעבען?

בערטע: אויך מיר א זאָרג — אַ בילעט! פּינקעלשטיין וויל מיר נעמען אַ בילעט, נאָר איך וויל ניט. איך וויל, אַז איהר זאָלט מיר נעמען, איך וויל, אז דו זאָלסט מיר נעמען...

באָרים: (מיט שטראַהלענדע איינען): דער פּאַר וואָס **דו האָסט** געזאָגט „דו“, נעם איך דיר אַ בילעט..

בערטע: (לאַכענדיג) איהר וועט מיר נעמען...

באָרים: ניין!

בערטע: דו וועסט מיר נעמען.

באָרים: (לאַכט) יאָ, יאָ... (וויל זי קושען).

בערטע: (שטויסט איהם אָב) דאָס טאָר מען ניט.

באָרים: פּאַר וואָס?

בערטע: עס איז נאָך צו פריה.

באָרים: ווען דען יאָ?

בערטע: (לאַכענדיג) שפּעטער, שפּעטער, ווען איהר וועט ווערט זיין!

באָרים: (מיט ברענענדע אויגען) פּאָרט ווען? רעד ווערטער...

(עס עפֿינט זיך די טהיר און עס געהט צריין דאָס שטוב-מיידעל.

צו באָריסען:) נאָט אַייך, דאָ האָט איהר דאָס!

בערטע: (וויקעלט פֿערנאַנדער די פּאַפּיערען) זעהר גוט! זעהר גוט! איך וויל טאַקי עסען!

דאָס שטוב-מיידעל: עס איז ניט פֿאַר אַייך.

בערטע: (ווענדענדיג זיך צו באָריסען מיט אַ שמייכיל) עס איז ניט פֿאַר מיר, באָרים?

באָרים: (רויט ווערענדיג) פֿאַר אייך, פֿאַר אַייך! עסט געזונטערהייט, זאָל אַייך וואוהל בעקומען!

דאָס שטוב-מיידעל: (אונטער דער נאָז) סאָ מין גוט-לעבען! פּונקט ווי נאָך דער חתונה... (זי געהט אַרויס).

(בערטע הערט אָן עסען און באָרים קוקט אויף איהר ניט פֿייערדיגע בליקען).

באָריס: בערטע, מיין לעבען, זאָג וואָס וועט זיין די ענדע?

בערטע: (עסענדיג) די ענדע וועט זיין זעהר גוט: איך וועל יעצט אויפעסען די וואורשט מיט די זעמעל, טהעע וועט דאָך מסתמא אויך זיין, וועל איך פערטרינקען, אונ וועל געהן אַ היים זיך לעגען שלאָפען.

באָריס: אונ ווער וועט זיך דיר חלומען?

בערטע: (שמייכעלענדיג) דו געוויס ניט!

באָריס: אפשר יאָ!

בערטע: געוויס ניט!

באָריס: פאַר וואָס?

בערטע: וויל איך טראַכט וועגען דיר קיינמאָל ניט.

באָריס: דאָס איז אַ ליעגען.

בערטע: אַנ'אמת.

באָריס: (נאָך אַ קליין-שווייגען) בערטע! גענוג דיר צו שפאַסען!

בערטע: איך האָב פיינד צו זיין ערנסט!

באָריס: עס מוז דאָך אָבער נעמען איין ענדע.

בערטע: אַדרבא.

באָריס: (פרייליך) נו, חאָטש מאָרגען.

בערטע: (שמייכלענדיג) לענט אָב אויף איבער מאָרגען: מאָרגען איז מאָנטאָג — ניט קיין מזלדיגער טאָג... (לאַכט).

באָריס: (אויפגערעגט) בערטע, בערטע! גענוג צו שפאַסען! איך קען אָהן דיר אַ טאָג ניט לעבען... זאָג מיר דעם אמת, האָסט מיך ליעב?

בערטע: (ערנסט) ליעב.

באָריס: (אויפגעלעבט) אַ געזונד אין דיר דער פאַר... (וויל איהר פאלען אויפ'ן האַלז.

בערטע. (פערזאָרגט) אַ־ל זין ניט, מיין ליעבער! אמת איך האָב דיר ליעב, עס איז אָבער פערהאַן אַ גרויסער „נאָר", דער „נאָר" לאָזט דיך ניט צו צו מיר.

באָריס: (נייגעריג) ערקלער מיר דעם „נאָר".

בערטע. (נאָך אַ קורצער פּאַוזע קוקט איהם טיעף אין די אויגען אַריין) זאָג מיר, באָרים, די וואָרהייט, ווי פיעל פערדיענסטו אַ מאָנאַט.

באָרים. (פערלעגען) איך פערדין ניט שלעכט... הייסט דאָס זאָגען גאָר אַסך קען איך ניט... איך פערדיען 40 רובעל אַ חדש (פאַר זיך: איך לייג"""") אונ אַ מאָל מעהר...

בערטע: (לאַכט) אונ אַ מאָל וויניגער...

באָרים. (בעלעדיגט) וועניגער קיינמאָל ניט.

בערטע: אונ פאַר 40 רובעל אַ חדש ווילסטו איך זאָל דיך ליעבען!...

באָרים: (פערקרימט זיך) פע בערטע! אַזוי איז ניט שיין צו רעדען, ווי קומט ליעבע צו געלד? מיר ווע‍לען אָהן געלד גליקליך זיין... ווע‍לכע פערליעבטע קוקען דאָס אויף געלד?

בערטע: (שמייכלענדיג) נאַרעלע! וואָס איז זיך דאָ צו נאַרען! ראָמאַנען לעז איך טאַקע אַלע שבת גלייך מיט דיר. איך ווייס אָבער אַז די ראָמאַנען-מאַכער זענען גרויסע ליעגנער, די „מעשיות" טראַכטען זיי אויס פון קאָפּ.

באָרים: (אומעטיג) דו גלויבסט גאָר ניט אין ליעבע?

בערטע: איך גלויב ניט אין שדים אונ מתים (לאַכט).

באָרים: ביזט אַ האַרטע!

בערטע: וואָס דען האָסטו געוואָלט? איך זאָל זיך לאָזען ביי‍גען — איך וואָלט שוין לאַנג צעבראָכען געוואָרען.

באָרים: (געהט אום הין אונ צוריק איבערן צימער, ענדליך שטעלט ער זיך אַ וועק געגען בערטען, נעמט זי אָן פאַר'ן פלייטשע אונ זאָגט:) הער, בערטע — איך ווייס דאָך, דו ווילסט גוט לעבען, דו זאָלסט קיין נויט ניט דאַרפען ליידען, דו ווילסט פערגניגען האָבען, ווילסט לעבען ווי אַ יונגער מענש דאַרף לעבען, — איך שווער דיר מיט אַלץ וואָס הייליג איז, אַז מיט מיינע לעצטע כחות וועל איך דיר

זעהן צופריערען שטעלען, ווערסט גליקליך לעבען...
גליקליך...

בערטע: (טראַכט אַ ווײלע) ווײסטו גאָר וואָס? צו וואָס דאַרפסט
מיר שווערען, ווי אַ יודענע, און איך זאָל קלעהרין:
צו גלויבען דיר צו ניט — בעווייז עס פּאַקטיש...

באָריס: (אויפגעלעבט) אודאי וועל איך עס בעווייזען, ווערסט גליקליך זיין.

בערטע: ווען?

באָריס: גלייך ווי מיר האָבען חתונה.

בערטע: און, טאָמער ניט, וועל איך זיך מיט דיר געהן
גטן!... ניין! נארעלע — דאָס וועט מיר ניט לויהנען:
אַ גרושה איז שוין ניט אַזאַ סחורה ווי אַ מיידעל...
אין אַ גרושה ווערסטו זיך ניט פערליעבען אַזוי שטארק...

באָריס: איז וואָס־זשע ווילסטו?

בערטע: דו זאָלסט מאַכען אַ רעפּעטיציע...

באָריס: וואָס הייסט עס?

בערטע: איך וועל דיר ערקלערען, הער נאָר מיט קאָפּ! אין
טעאַטער ביזטו דאָך געווען. האָסט געזעהען ווי אַזוי
אויפ'ן סצענע שפּיעלט יעדער זיין אַקטיער ראָליע געשיקט
און קלוג... פון וואַנען קענען זיי עס? ווי אַזוי געהט עס
צו ביי זיי אַזוי גלאַט און פיין, אַז דאָס פּובליקום
קוועלט גאָר אָן... פון וואַנען, ווייסטו?

באָריס: אַודאי ווייס איך: זיי זענען געראָטענע מענשען,
טאַלאַנטען...

בערטע: געראָטענקייט און טאַלאַנט איז נאָך ווייניג... מען
דאַרף האָבען פּראַקטיק אויך. פּראַקטיק איז דער עיקר...
די אַקטיערען געהען ניט גלייך אויפ'ן סצענע שפּיעלען
פאַר'ן פּובליקום, נאָר זיי מאַכען עטליכע טעג
רעפּעטיציעס — פערשטעהסט? און ביז וואַנען די
רעפּעטיציע גיט זיך נישט איין, האָבען זיי קיין העזה
ניט אַרויס צו געהן אויפ'ן סצענע פאַר'ן פּובליקום...

באָריס: (פערוואונדערט) קענען וואָס זאָגסטו דאָס...

בערטע: (ערנסט) איך זאָג עס קענען התונה דאָבען: דאָס איז אַ שווערע דראַמע, פערשטעהסט, אונ אַ דראַמע ניט אויף אַ נאַכט, נאָר אויף'ן גאַנצען לעבען... אונ דו ווילסט גלייך אָנהויבען שפּיעלען, גאָר אָהן רעפּעטיציע! אַזא הואַט ביזטו...

באָריס: (פערלעגען) איך פערשטעה אלין ניט...

בערטע: איז טאַקי ניט גוט... איך פערשטעה בעסער פאַר דיר, חאָטש איך האָב לאַנגע האָר אין קורצען שכל... הער באָריס! קיין נדן האָב איך ניט, אונ טאָמער וואָלט איך האָבען, וואָלט איך דיר אויך אַ פייג געגעבען. ווי אַזוי וועסטו זיך איינאָרדנען? ווי אַזוי וועסטו דינגען אַ וואָהנונג, צו וועניגסטענס פון צוויי צימערן? וואו וועסטו נעהמען אַ טיש, בעטען, שטוהלען אונ נאָך אונ נאָך? האָסט אפשר אַ רייכע משפחה?

באָריס: (פּעסט) עס וועט אַלץ זיין...

בערטע, נו, אדרבא בעוויז... מאַך אַ רעפּעטיציע: דינג אַ וואָהנונג חאָטש אויף אַ חדש. גיעב מיר אַלע טאָג אויף מיטאָג קאָפּען, איין מאָל אין וואָך נעם מיר אין טעאַטער, — אויב דו וועסט אויסהאַלטען אַזוי אַ חדש בין איך דיינע, ביזטו אַ מאַלאַנט אונ קענסט שפּיעלען אַזא שווערע דראַמע.

באָריס: (לאַכט בלומרשט) איין איינפאַל אַ ביסעל... חאַ-חאַ-חאַ! אַ רעפּעטיציע, ווי אַזוי צו לעבען נאָך דער חתונה... מיינסט עס ערנסט?...

בערטע: נאָר ניט דאָס, וואָס דו מיינסט... אין אַ רעפּעטיציע לאָזט מען קלייניגקייטען דורך...

באָריס: איך מיין נישט קיין בייז, מיין קלוגע בערטעלע...
איך וויים וואָס אַ רעפּעטיציע בעדייט.

בערטע: אויב דו ווייסט איז גוט, נאָר טאָמער וואָלסטו נית געוואוסט, וויים איך... נו, איז וואָס בלייבט? נעמסט זיך אונטער צו מאַכען איין רעפּעטיציע?

באָריס: אָח, מיט'ן גרעסטען פערגעניגען... מאָרגען הייב איך אָן, וועסט מיר העלפען? יאָ, בערטעלע?

בערטע. קויפען וועל איך אונ דו וועסט געלד געבען... !

באָריס: גוט — גוט...

בערטע: אַלזאָ בלייבט עס אַזוי?

באָריס: איך בין גרייט...

בערטע: געדענק־זשע זאָלסט אויספיהרען...

באָריס: איך בין זיכער...

בערטע: נו, געה איך יעצט אַוועק, אַ גוטע נאַכט (זי דערלאַנגט איהם די האַנד).

באָריס: (וויל זי אַקיש טהון, בערטע שטויסט איהם אָב אונ פליהט אַרויס).

באָריס: (אַליין) נו אַ קאָפּ! זאָל זי!... (ער שמייכעלט) איך וועל עס אויספיהרען! יאָ, יאָ! אַ רעפּעטיציע! חאַ־חאַ־חאַ!... נו, אַ קאָפּ!... זאָל זי!...

(פערהאַנג)

צְוֵויטֶער אַקְט.

(אין אַ חדש אָרוּם):

(די סצענע שטעלט פֿאָר אַ גרויס מעבלירט צימער, אין מיטן שטעהט א קאַלעכֿדיגער טיש, אַרום איהם פֿיער שטוהלען, ביי א וואַנד — אַ ווייכֿע קושעטקע, רעכֿטס פֿון צימער געפֿינט זיך אַ טהיר, וואָס פֿיהרט אין נאָך אַ קליין צימעריל. באָרים געהט אום הין און צוריק איבערן צימער, רייבט דעם שטערן, מאַכֿט צו צו אויגען, עפֿענט זיי, בעטראַכֿט אַ שטוהל, דעם טיש און ברומט אַליין: ניין, ניין; עס הערט זיך קלאַפּען אין טהיר. באָרים שטעלט זיך מיטן פנים צו דער טהיר און פֿרעגט אונרוהיג):

באָרים: ווער איז דאָרט?

אַ גראָבע שטימע: איך.

באָרים: (לייכֿטער אָפּגעהעמדיג). זעלצער? געה אַריין!

(עס געהט אַריין אַ יונגער מענש פֿון 25 יאָהר, אָרים, אָבער ריין און פֿראַנטיש געקלייד. וואַרפֿט אום זיינע בליקען איבערן צימער, קוועטשט מיט די פּלייטשעס און פֿרעגט):

זעלצער: וואָס בעדייט עס אַלץ באָרים?

באָרים: זעץ זיך, איך וועל דיר דערצעהלין, נאָר אײל זיך ניט.

זעלצער: וואָס זעהט מען דיר עס ניט ערגיץ, ביזט אַ גביר געוואָרען — דיר שטעהט שוין ניט אָן צו האָבען געשעפֿטען מיט אונז, קבצנים?

באָרים: (מיט איראָניע) עס קען זיין.

זעלצער: שוין לאַנג, אַז דו וואהנסט אין אַזא רייכֿען צימער?

באָרים: שוין אַ מאָנאַט (זיפֿצט).

זעלצער: וואָס־זשע זיפֿצסטו, גוטער ברודער? דאַכֿט זיך תוך דיין שאַדען אויף מיר געזאָגט געוואָרען...

באָרים: (טאַפּט זיך די טאַשע) האָסט אפשר אַ פּאַפּיראָס?
זעלצער: גראָדע ניט — איך האָב געוואָלט ביי דיר בעטען. וואָס איז אויף דיר געקומען אַזאַ דלות?
באָרים: איך בין אַ גרויסער בעל־הוצאה. איך האָב דאָך שוין אַ וויי...
זעלצער: וואָס?
באָרים: גאָר נישט (געהט אום איבערן צימער).
זעלצער: (קוקט זיך אום) זאָג מיר, וואָס איז דאָרטען פֿאַר אַ שלאָפֿצימעריל?
באָרים: (אין פֿערלעגענהייט) גאָר נישט... גאָר נישט...
זעלצער: נו, אויב דו האָסט פֿאַר מיר סודות וויל איך מיט דיר ניט ריידען — אַדיע! (ער שטעלט זיך אויף און שטרעקט אויס די האַנד).
באָרים: זיי ניט קיין נאַר! (האַלט איהם אָב) וואָס ווילסטו וויסען? דאָ איז קיין סודות ניטאָ, אַ צרה איז דאָ יע פֿערהאַן, אָבער ניט קיין סוד... אַ גרויסע צרה...
זעלצער: דערצעהל דעם סוד, דיין צרה — אַבי דערצעהל.
באָרים: קאָנסט דאָך בערטהען?
זעלצער: נו? וואָס איז דאָ די צרה? דאַכט זיך אַ גאַנץ וואהל מיידעל...
באָרים: איך האָב אויך אַזוי געמיינט... פֿערקעהרט — איך האָב געמיינט, אַז קיין גרעסערם גליק איז גאָר אויף דער וועלט ניטאָ, ווי צו האָבען חתונה פֿאַר אַזאַ מיידעל ווי בערטהע איז.
זעלצער: (ערשטוינט) דו האָסט מיט איהר שוין חתונה געהאַט?
באָרים: שרעק זיך ניט... איך קען נאָך חרטה האָבען... עס איז נאָר אַ רעפּעטיציע..!
זעלצער: ווי הייסט אַ רעפּעטיציע?
באָרים: פּשוט אַ רעפּעטיציע ווי צו געבען אַ ווייב ברויט עסען, אַ דירה און נאָך אַזעלכע זאַכען...

זעלצער: (לאַנג) אין איינפּאַל, ווי איך בין אַ יוּר, וועמעס אויפּטהו איז דאָס? מסתּמא איהרער — דאָס איז אַ קעפּעלע!...

באָרים: וואָס דען האָסטו געדעכינט, אַז עס איז מיין אויפּטהו. מיר וואָלט אַזא חכמה קיינמאָל אין קאָפּ ניט אַריינ־געפאַלען...

זעלצער: נו, איז זי צו פריעדען... קענסט געבען ברויט?

באָרים: יאָ — איך בין שוין אַ בעל־חוב איבער הונדערט רובעל... (קראַצט זיך אין קאָפּ).

זעלצער: (מיט איראָניע) אַזא חכם, הייסט עס, ביזטו... נו, וואָס וועט זיין ווייטער?

באָרים: ווייטער איז ניט גוט... זי דאַרף באַלד קימען און וועט אַדאי וועלען האָטש מאָרגען צו דער חופּה געהן... אַ קלוגע איז זי אפילו, נאָר פּאָרט ווייבערשער שכל — וואו איך האָב גענומען דעם גאַנצען חדש געלד, קען זי דאָך ניט פערשטעהן...

זעלצער: אַ שאָד פון דעסטוועגען איינלאָזען בערטען...

באָרים: (מיט יאוש) עט... גלויב מיר ברודער, אַז עס איז אַלץ נאַרישקייט, צום אָנהייב האָב איך געמיינט, אַז איך וועל זיין דער גליקליכסטער מענש, אויב בערטע וועט זיין מיינע, און יעצט אַז זי איז שוין כמעט ווי מיינע, איז מיר דאָס לעבען ניט ניחא... וואָס איז דאָ פאַר אַ גליק? התונה האָבען און אַ גאַנץ לעבען אַזוי שווינדלען, דרעהען מיט'ן מח וואו צו לייהען, וואו צו באָרגען, ניט האָבען קיין בערוהטע מינוט... הײנט נאָכדעם — קינדער, אַ גרעסערע הוצאה... עס פאַלט אָן אַ פּחד!

זעלצער: אַביסעל איז דאָס אמת... (פּאַוזע) איז וואָס רעכענסטו קיינמאָל ניט חתונה האָבען?

באָרים: וואו איך וועל ניט זיין אין שטאַנד גוט צו פערריעגען

אַז מיין פרוי זאָל קענען גוט לעבען אָהן שווינדלערייען,
אָהן קאָפּ דרעהעניש, וועל איך טאַקי ניט חתונה
האָבען... טאָר איך ניט חתונה האָבען... די
רעפּיטיציע האָט מיר בעוויזען, ווי אַזוי מיר טאָרען
קיינער ניט חתונה האָבען...

זעלצער: עמיצער געהט דאַכט זיך...

באָרים: (ערשראָקען) דאָס איז זי. געה יעצט אַוועק, פאָלג מיר.
איך דאַרף מיט איהר רעדען און פאַר אַ זייטיגען
מענשען וועל איך ניט קענען...

זעלצער: אַווראַי אַזוי (אָב).

(בערטע פליהט אַריין מיט אַ פרייליכען שטראַהלענדען געזיכט,
דער לאַנגט באָרים'ן די האַנד און זעצט זיך אויף אַ שטוהל);

בערטע: אוי, בין איך דאָס מיעד!...

באָרים: וואו ביזטו דאָס אַזוי אומגעלאָפען?

בערטע: ווייס איך אַהער, אַהין... וואָס ביזטו עפּיס אַזוי
צעטראָגען.

באָרים: איך בין אויך עפּעס מיעד —

בערטע: נו, אויב דו ביסט מיעד וועל איך יעצט מיט דיר ניט
רעדען.

באָרים: וואָס האָסטע געוואָלט רעדען?

בערטע: (מיט אַ שמייכעל) היינט ענדיגט זיך דאָך אונזער
רעפּעטיציע...

באָרים: איך ווייס.

בערטע: (געהט צו צו איהם נאָהענט און לעגט איהם אַרויף די האַנד
אויפ'ן פּלייצען ביזט אַ חוואַט, איך האָב דיך ליעב...

באָרים: (מיט אַ שמייכעל) איך וועל קענען שפּיעלען די ראָלע? האַ!

בערטע: יאַ — יעצט גלויב איך דיר. דעם חדש האָסטו מיך
אויסגעהאַלטען מיט אַלע פערגעניגענס: טעאַטער
אפילו האָט אויך ניט געפעהלט..

באָרים: (לעגט איהר אַרויף די האַנד אויף'ן פּלייצע) בערטעלע, קענסט מיר אפשר לאָזען אָבריהען... איך בין זעהר מיעד פון דער רעפּעטיציע. דער קאָפּ שפּאַלט זיך מיר...

בערטע: (ערשראָקען) ווי הייכט?

באָרים: ווילסט וויסען דעם אמת?

בערטע: אַוודאי דעם אמת...

באָרים: נו, טאָ וויים, אַז די רעפּיטיציע איז טאַקי זעהר נויטהיג געווען... איצטער זעה איך, ווי ווייט איך קען ניט שפּיעלען... איך קען ניט, איך קען ניט!...

בערטע: האָסט חרטה, הייסט עס?

באָרים: יאָ, בערטעלע איך האָב חרטה, און דער עיקר — איך האָב מורא... זיי מיר געזונד און אַ דאַנק דיר פאַר דיין לעקציע, וואָס דו האָסט מיר געגעבען. זי האָט מיר אפשר געקאָסט אַסך געלד, אָבער עס איז ווערטה, זעהר ווערטה... (ער לאָזט אַראָב דעם קאָפּ און פערטראַכט זיך).

בערטע: (שפּרינגט אויף פון אָרט. קוקט זיך איבער אַלע פיער ווינקלען ניט אַ שפּיי לאַכט זיך פערנאַנדער און שרייט אויס). מאוסער טרוס... חאַ-חאַ-חאַ.

(זי לויפט ארויס, א שפּיי טהוענדיג):

פאָרהאַנג פאַלט.

——— ——— ———